

### [Aksel Møller.]

Hvad angår den linie, lovforslaget følger i sin eneste ændring, nemlig den at vise større nåde overfor de mindre indkomster, overfor ældre og invaliderentemodtagere, er det mit partis synspunkt, at vi kan tiltræde disse forslag, og naturligvis synes vi, at den tankegang, som man her bygger på, egentlig godt kunne udvides til den kreds af pensionister, som ved eget bidrag, ved egen hjælp, gennem private pensionsforsikringer har sikret sig en beskeden pension, så meget mere som disse private pensionskasser jo i reglen ikke er i stand til at yde noget dyrtidstillæg til pensionerne og disse derfor ofte er reduceret i forhold til den forventning, der var stillet til dem, da de blev regnet og da bidragene blev betalt. Jeg har blot med disse bemærkninger villet antyde en udviklingslinie, som vi før eller siden vil prøve på at vinde den højtærede ministers, den højtærede regerings interesse for, når ligningsreglerne kommer til diskussion i forbindelse med det nye skatteforslag.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne tiltræde det lovforslag, som her foreligger.

**Axel Sørensen:** Det lovforslag, som her foreligger til behandling, går jo ud på en forlængelse af reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten, bortset fra den af den højtærede minister forslåede ændring til lovens § 5. Denne nye paragraf indsattes for første gang for skatteåret 1948—49, og den betød i realiteten en lempelse af skatteudskrivningen hos den part af samfundsborgerne, som oppebærer alders- og invaliderente, samt de personer, der efter det fyldte 65. år for indkomstens vedkommende kan sidestilles med den førnævnte kategori.

Ændringen i lovens § 5 går i korte træk ud på, som det også er nævnt, at de fra sidste år fastsatte skalaer for maksimalindkomster forhøjes med 800 kr. for forsørgere og med 1 300 kr. for ikke-forsørgere, medens størrelsen af nedslaget, der kan fradrages denne indkomst, forhøjes med 400 kr., således for forsørgere fra 1 200 kr. til 1 600 kr. i København, fra 1 000 kr. til 1 400 kr. i købstæderne og fra 800 kr. til 1 200 kr. i landkommunerne. Man vil heraf se, at nedslaget for forsørgeres vedkommende er ført op i lighed med forsørgerfratrægene ifølge statsskatteloven. For den del af skatteyderne, som er ikke-forsørgere, er nedslagets størrelse forhøjet fra 600 kr. til 1 000 kr. i København, fra 500 kr. til 900 kr. i købstæderne og fra 400 kr. til 800 kr. i

landkommunerne. Hvis man kigger det lidt nøjere efter, ser man, at den højtærede finansminister synes at ville komme ikke-forsørgere mere til hjælp end forsørgere, idet nemlig maksimalindtægten er forhøjet mere for ikke-forsørgere end for forsørgere. På mit partis vegne kan jeg tilsige vor medvirken til gennemførelse af de nævnte bestemmelser.

Derimod er jeg ikke helt tilfreds med den bemærkning, den højtærede finansminister fremsatte i sin forelæggelsestale, at et børnetilskud i stedet for børnefradrag ikke kan gennemføres, så længe man bibeholder skattefradragsreglen. Jeg mener nu, at skattefradragsreglen ikke skulle være en hindring for en ombytning af et børnefradrag med et børnetilskud.

Jeg vil også gerne spørge den højtærede finansminister, om han erindrer et år tilbage, hvor der bl. a. fra vor side ved Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp blev rejst spørgsmålet om hustruens medunderskrift på selvangivelsen, og den højtærede finansminister lovede at tænke velvilligt på det nævnte forhold.

Ud over det her behandlede forslag om ligningsregler kan der være et eller andet, man ønsker at fremdrage, og jeg skal i korte træk nævne et andet problem, som jeg før har nævnt ved ligningslovens fremsættelse. Det angår statsskattelovens § 14, nr. 1, stk. 3, hvori det siges, at

„ved ansættelse af formueskat skal ifølge statsskattelovens § 14 . . . fast ejendom indgå i formueansættelsen med ejendomsskyldværdien (men med fradrag af sådanne byrder som f. eks. arvefæsteafgift, som ikke tages i betragtning ved vurderingen)“.

Dette er hovedreglen. Men så kommer bestemmelsen i § 14, nr. 1, stk. 3, der lyder således:

„En landejendom, der består af flere særskilte til ejendomsskyld ansatte dele, sættes til sin værdi i handel og vandel som samlet ejendom.“

Til forståelse af denne bestemmelse har tidligere kontorchef Anthon i statens ligningsdirektorat anført følgende i sin bog af 1928 om statsskatteansættelsen:

„Ved anvendelsen af denne bestemmelse kan der ikke uden videre gås ud fra, at alle de samme ejer tilhørende grundejendomme på landet udgør *een landbrugs-ejendom*.“

For at bestemmelsen kan finde anvendelse må det kræves, at de pågældende ejendomme efter samtlige foreliggende omstændigheder kan betragtes som *et*